

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O hvad er det en herre-stand

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O hvad er det en herre-stand", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid63393/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Den gamle Adam staaer sin straf
Og klemmes ind i JEsu grav.

293 5. Est du nu død paa sandan mænde,
At du fra syndens magt er frie,
Da syndens straf er og forbi,
Da staacr du, ved din JEsu mæde,
Op til et helligt liv, som ey
Vil se engang den brede vey.

6. Saa skal du derfor dig nu agte
For den, som er fra synden død,
Men nye igien til himlen fød,
Og derhen bør allene tragte,
Betrænende, hvortedes du
I Christo bør at leve nu.

7. Lad, JEsu, mig da plantet vorde
Med dig til samme død, og giv,
Jeg ogsaa ligné maa dit liv,
Min gamle Adam daglig jorde,
Ved din opreysning seyrrig,
Dig vorde her og evig hilg.

Nr. 143.

Mel. Christus kom selv til Jordans Flod.
O hvad er det en herre-stand,
Naar vi det ret betænker,
Guds Søn sit blod i dæbens vand
Os arme syndre skenker,

5, 1: *est. er. 10-7.*
Nr. 143. 11-7. 1, 4: *syndre] synder J1-2.*
4, 5: *staaer] udstår. — 4, 6: klemmes ind]* vel sagtens, fordi den gamle Adam i sit
hovmod er så stor. — 5, 5: *da'* efterretning. — 5, 5-6: *og vil see engang den brede*
vey] ikke vil så meget som se til den, langt mindre vandre på den. Mt. 7, 13. —
6, 1-2: *du skal agte dig o:* arse dig for dad fra synden, Rom. 6, 11. — 6, 4: *derhen]*
til himlen. — 7, 5-2: *plantet med digi* Rom. 8, 5, hvor sammenhævet med ham i
uldige tid har været oversat: *plantet sammen med ham.*
Nr. 143. Oversættelse. O welch ein unvergleichlichs guft, J. Rist, Schr. s. 673. —
1, 1: *høad]* hvor. — 1, 3; 2, 4: Jfr. nr. 242, 2, 1-2. Den tanke, at Jesus har blandet
sit blod i dæbens vand, skriver sig måske fra ord som Hebr. 12, 24; 1. Pet. 1, 2,
hvor der tales om bestenkelse mod Kristi blod, sammenholdt med Hebr. 10, 22,
hvor dæben betegnes som en bestenkelse, jfr. Ez. 36, 25.

Tre ting paa jorden vidner mod
Alt hvad os vil anklage,
Og det er aand og vand og blod,
Som sielen kand unddrage
Til livets strøm af smage.

2. Du har, o milde JESU! jo
Selv indsat døbe-vandet,
Da du dig lod i jordan toe,
Og med dit blod det blandet,
Det renser sielens dybe grund,
Og os med Gud forbinder,
At hirtet ret sin fryde-stund
I daahems vande finder,
Naar man sig ret besinder.

3. Ved daaben drog du siel og sind
Til kirkens samfunds glæde,
Og skrev mit navn blandt hine ind,
Som skal for thronea trade,
Det vandhad udi ordet giør
Os synde-frie og rene,
Saa hielp, at vi, som det sig hør,
Det trolig med dig mene,
Og elske dig alleme.

4. Vi træsædde ind ved daabens pagt
I naadens søde rige,
Saa ingen nu tør gaae forsagt,
Som JEsum ey vil svige,
Den pagt er stærk, og evig staaser,

1, 5-7: 1. Joh. 5, 7-8. — 1, 7: *ordet og evnen og blod* Helligånden, dæbens vand, Jesu blod. — 1, 8: *unddragte* drage hørt [fra den ydre verden]. — 1, 9: *hæfts* vands ordenter som i nr. 84, 1 til forstør ud fra Joh. 12, 23; 1: slivets vands blode i det nu Jerusalem, i øs isold en ferasang, eller ud fra Joh. 4, 14; 7, 38-39: hvært faldt er vel Helligånden den virkelighed, der tørkes væk. — 2, 1-3: Mt. 3, 13 ff. — 2, 5: Ap. 13, 16; Ef. 5, 26; Hebr. 10, 22. — 2, 2: *indstel* indstillet, indfør. — 2, 7: *et* så at. — 3, 1-2: Kbh. 12, 13. — 3, 3-4: Ldn. 10, 20; Flst. 4: Joh. Ås. 3, 5. — 3, 5-6: Ef. 5, 26; ordet dæbnehmen. — 3, 8: *trofugl* trofugl, oprigtig. — 4, 1: *dæbvens pingf*: 1. Pet. 3, 21, 4, 3: *ter* behaver. — 4, 5: Es. 56, 8; Joh. 9, 40.

At intet os kand tage
Vor himmel bort, i hvor det gaaer,
Trots verdens lyst og plague,
Gid ingen nu forsage!

5. Af helved-unger har Gud gjort
Os til sin slægt paa jorden,
Det agles overmaade stort
I JEsu lemmer orden,
Ja Christus med sit blod og død
Er gandske os forerct,
Saa staae vi fast mod satans stød,
Og fegte ey i varerl,
Gud være evig sere!

6. Gud har os børne-urve-ret
Til himmerige skenkel,
Og alle vore synder slet
I havets dyb nedsenket,
Nu kand al satans magt og vold
Os ey til skade røre.
Vor JEsus er vor muur og skield,
Hand selv vor striid vil føre,
O vi har got at gjøre!

7. Gud lad os bærc megen frugt,
Hvortil vor daab forpligter,
At hver, fra verden udelukt,
Kun alt til himlen sigter,
Lad mig ved daglig højn og hød
Med JEsu døe saaledes,
At jeg i kamp mod kiød og blod
Ved striden aldrig kedes,
At verden ret udsvedes.

295

4, 6: *at]* så st. — 4, 9: *forsage]* inde model. — 5, 2: *sin slægt]* sine barn. — 5, 4: *JEsu lemmer]* El. 5, 80; *orden]* menneskegruppe med bibetydning af noget sære-fundt. — 5, 6: *forsret]* skenkel. — 5, 8: *fegte ey i varerl]* kamper er ikke spilfægteri, men alvor. 1. Kor. 9, 26: Jeg fegter ikke saaledes som den, der aldr i vejret. — 6, 1-2: Rom. 8, 17. -- 6, 3-4: Mika 7, 19. — 6, 3: *steti fuldstændig.* — 6, 9: *har got at gjøre]* er godt stillet. — 7, 4: *etl]* alge. — 7, 6: Rom. 6, 8. — 7, 9: *udsvedes]* som i en svædekur.

8. Hielp! at vi daabens dyre pagt
Og naade aldrig glemme,
Og lad os vores daabs foragt
Af ingen meer fornemme,
Lad daaben være os til trøst
Mod al vor vee og plague,
Et vand som gør al syndens lyst
For os saa salt som lage,
Saa hiem til himlen drage.

4. Om Alterens Sacramente.

Nr. 144.

Mel. Mit herteit het græmmer din dig.

O siel! hvor blev de gode ord,
Som JESUS fik,

Nr. 144. *J.P.T.* Variante fra en håndskrevet form bliver meddelt i et tilleg.

8,3-f: skåns os for at se vor dårne forsigtet af mennesker; originalen: Und sich kein freches Herz noch mund Zu schmähne ihn (diesen grauen-hænd) vermesssen. —
8,9: soul derpå; let unøjligthed i forbundelsen med det foregående.
Nr. 144. Original. En skriftenohsalme. I tankegang ligger den nuværende nytårs-salmen nr. 19. Hølge Kirketrulaet af 1685 skulle de, der ville til alteret, sindstille sig for Præsten i Skriftecelze, beklaende deris Synder for kannen og bede om Af-læsning. Når så «Præsten har hørt en Synders Beklædelse og der hos formunnet en bierlig Forrydsalo over Synden, sum en inderlig Længsel efter Guds Naade med et Christligt og alvorligt Forst i en sand Bedring, da skal hand ... forholde hansem sit Synds Vederstyggelighed og onde Fortienelse efter Guds Lov og der imod fremstædt kraftig Trost og Lægedom af Evangelio, ... stille hansem Christi Fortieneste for Øjen ... og endelig formane hansem til at nyt og helige Levnet ... hvorpå hand områder med Haanden. Pandegelse i den Hellige Trofældigheds Næve tilslær hansem alle hans Synders Forladelse ikke ynskendis eller med ungen. Vilkor, om hand gør en sand Puenitense, men med en vis og fast Slutning paa denne Maade: Etterdi 1 af tilrettet angreb og fortryder eders Synder og i en ständig Tro henlyver til Guds Barnebierlighed i Christo Jesu, lover derhos at hellitte eder paa et bedre og skikkelsigere Liv heretter, da ... tilslær jeg eder alle eders Synders Forladelse o. s. v.: Uc hørta må selmen forstås. Når de gode ord, 1,1, næmes de ord, hvormed den skrifteninde under forskellige former gav udtryk for sin anger, sin begrund efter neden og sit forsæt om forbedring. Den til-tale med lov, evangelium og formunnet til et helligt liv, som præsten efter rituelen skulle rette til den skriftende, medet vi også i salmen. De pietistiske præsters almindelige uvilje mod skriftemålet; som et bedrag, fordi syndsforladelsen uden vilkår kunne blive tilsligt ubehærdige mennesker, mærker vi ikke noget til. Men det er klart, at det for Brorson frem for alt gælder om at vække de ubehærdige, hvis løft om forbedring kun kommer fra munnen, v. 2, og for hvem de gode ord blot er de bare ord, sagt hen i øvr og i and, 5,1-2.